

Den tar slut i tomma intet, den rör sig och den låter... GUNGBRÄDAN

Av Emelie Johnson Vegh & Eva Bertilsson
Publicerad i Canis 2004

*För en utförlig steg-för-steg-beskrivning, med bilder,
läs vår bok Agility Right From The Start (publicerad 2010)*

Den här artikeln ska handla om agilityhindret gungbrädan och om hur man kan träna detta hinder. Gungbrädan som hinder förekommer på alla nivåer i agilityklass. Det som är unikt med gungan är att den tar slut uppe i tomma intet, den rör sig, och den låter. I agilityns barndom gick träningen av gungbrädan ofta ut på att få hunden att utföra hindret sakta och försiktigt. Agilityn har dock utvecklats enormt och träningen av gungbrädan (liksom alla andra hinder) sker idag med hög fart och precision som mål. Ur tävlings synpunkt är förstås farten och precisionen av högsta vikt, men även för den icke tävlingsintresserade bör gungan tränas med liknande mål. Träningen blir roligare och tydligare för hunden när den vet exakt vad den ska göra och vad det leder till, och dessutom blir det fler delar att träna på vilket gör aktiveringsträningen mera givande.

Träningen av gungan ger oss dessutom möjlighet att lära hunden att något som skulle kunna vara läskigt och obehagligt i själva verket är något positivt och eftersträvänsvärt, och som hunden dessutom har möjlighet att åstadkomma alldeles själv. Det kan också leda till att hunden aktivt vågar försöka mera och erbjuda oss fler beteenden under träning.

Artiklens utformning

Innan man börjar träna är det viktigt att klargöra exakt vad träningen syftar till. Vi börjar därför denna artikel med att under rubriken "*Färdigt utförande*" beskriva vårt mål med träningen av gungan. Resten av artikeln handlar sedan om hur man kan lägga upp sin träning för att nå detta mål. Under rubriken "*Innan du börjar träna*" tar vi upp några saker som är bra att tänka på för att ge hunden rätt erfarenheter redan från början. Efter detta följer ett avsnitt om "*Förberedande träning*", där vi går igenom olika moment som är lämpliga att träna på innan man introducerar själva hindret. Därefter går vi igenom hur "*Grundträningen på hindret*" kan utföras för att ge bästa tänkbara resultat. Slutligen finns ett stycke om "*Underhåll och problemlösning*".

Färdigt utförande

Korrekt tävlingsutförande innebär att hunden trampar på båda kontaktfälten och lämnar gungan efter det att den slagit i marken. Vårt mål för träningen är en beteendekedja där hunden ska kunna ta sig till gungbrädan, i hög fart ta sig till en viss punkt för att få gungan att röra sig, vilket får gungan att slå i marken, vilket leder till signal att lämna hindret. Allt detta ska utföras snabbt och oberoende av förarens position, riktning och fart och med en positiv attityd. Hunden ska kunna detta på alla gungbrädor, inte bara på den gunga hunden normalt tränar på.

Detaljerna i *hur* hunden ska utföra gungan är något som varje förare måste avgöra själv. Ska hunden utföra något beteende ute på gungbrädan innan/medan den rör sig? Ska hunden göra något särskilt när gungbrädan har slagit i marken? Vad ska vara signal till att lämna gungan? Hur stor och tung är hunden?

En målbeskrivning för hindret gungbrädan kan se ut så här:

Min hund tar sig till rätt ände av gungan i maximal fart och springer upp på den. Hon fortsätter sedan framåt så snabbt som möjligt tills hon har framtassarna så långt framme att hon kan slå på gungbrädans framkant. I denna rörelse behåller hon tyngdpunkten framåt så mycket som möjligt. Hon håller sig samtidigt kvar på gungan. När gungan slår i marken signalerar detta att hon ska lämna hindret i maximal fart. Lämnandet sker rakt fram om inte andra instruktioner ges.

En annan målbeskrivning kan vara:

Min hund tar sig till rätt ände i gungan i maximal fart och stanna upp med framtassarna på uppfarten och baktassarna på marken. På min signal fortsätter han sedan snabbt framåt och fortsätter röra sig framåt även medan gungan rör sig. När han kommer till gungans slut placerar han minst en framtass på marken och har baktassarna kvar på gungan. På min signal lämnar han sedan hindret i maximal fart.

Skriv gärna ner din egen målbeskrivning, så detaljerat som möjligt!

Innan du börjar träna

Det finns några saker som vi tycker är speciellt viktigt att vara uppmärksam på, så att man inte av obetänksamhet saboterar sin träning. För den oerfarna hunden gäller det framför allt att se till att hunden inte riskerar att bli skrämmd eller skadad, att den upplever träningen som positiv och rolig, att den redan från början får rätt attityd och att den tidiga träningen ger en bra grund för den fortsatta utvecklingen.

Med en oerfaren hund är något av det viktigaste att se till att hunden *inte* springer upp på hindret på egen hand. Överlag vill vi rekommendera att inte låta hunden stöka omkring obehövligt på agilitybanan överhuvudtaget. Agility tränar ni tillsammans, lulla omkring själv får hunden göra någon annanstans. Om hunden går upp på gungan ensam är det stor risk att den blir skrämmd eller till och med skadad när gungan slår över. Dessutom kommer de erfarenheter som hunden får av att göra hindret för sig själv inte att stämma överens med det du vill att den ska lära sig. Detta gäller även om hunden inte blir rädd. Din träning blir då svårare än nödvändigt och dessutom ta längre tid, eftersom hunden kommer att bli tvungen att ”lära om” istället för att börja från noll.

Man bör också vara uppmärksam på hur hunden uppfattar gungan när andra tränar på den. Vissa hundar tycker att ljudet är obehagligt, andra reagerar negativt på den plötsliga rörelsen. Dessutom är hundar väldigt uppmärksamma på varandra, så bara att se en annan hund som ser osäker eller rädd ut när den är på gungan kan påverka din hund och ge den negativa associationer till hindret. Detsamma gäller om förare låter ”konstigt” på rösten, kanske har ett varnande (”försiktigt”) eller argt (”STANNA”) tonfall. Den oerfarna hunden som tittar på kan lägga märke till sådant och införliva det i sin erfarenhetsbank. Om det då är en lite osäker eller försiktig hund så kan dessa erfarenheter faktiskt försvåra den kommande träningen. Vi vill ju att hunden ska ha en positiv attityd till hindret som sådant! Se därför till att hunden får trevliga associationer till gungan redan från allra första början. Associera ljudet med gott godis om det behövs (t ex mata din egen hund varje gång någon annan hund får gungan att låta), var inte åskådare till ”dålig” träning, men låt gärna hunden vara med och få goda erfarenheter genom att se hundar som har kul med hindret och sina förare.

Förberedande träning

Innan man ger sig i kast med själva gungbrädan är det lämpligt att ha förberett hunden genom att träna på de olika delar som ingår i hindret. Gungan har som sagt tre helt fantastiska egenskaper som den är ensam om i hinderparken: den tar slut högt uppe i tomma intet, den kan röra på sig, och den kan låta. Tricket är att få *hunden* att tycka att just dessa tre saker är helt fantastiska. Gungan har dessutom kontaktfält, något som i hundens ögon bör göra den helt oemotståndlig

Gilla – skapa - kräva

Det är viktigt att ge hunden positiva associationer till höjder, ljud och rörelse – helt enkelt att få den att *gilla* dessa tre fenomen. Hunden måste också lära sig att den själv kan åstadkomma dem och att detta har positiva konsekvenser – den tränas alltså i konsten att *skapa* t.ex. ljud. Innan träningen kan anses klar ska hunden ha kommit så långt att den agerar aktivt och intensivt – den ska vara i vad som på engelska kallas ”demand mode” vilket innebär att den verkligen *kräver* att det ska t ex låta.

Höjder

Det är bra om hunden gillar höjder. Du kan utnyttja naturliga höjder som stenar, murar, trädstammar mm, och låta hunden gå fram till kanten och äta godis där. Vill du sedan gå vidare med din höjdträning kan du träna hunden i att gå längst ut och lägga sig eller huka sig med framtassarna över kanten. Du kan också fästa en target ute på kanten och låta hunden springa dit för att göra sitt targetbeteende med tass eller nos.

Ljud

Det är bra om man kan ge hunden positiva associationer till olika plötsliga ljud. Börja med något som inte låter så mycket, t ex en klapp mot en bordsskiva. Låt något trevligt inträffa precis efter ljudet – ge hunden en god godis eller något annat den vill ha. Detta upprepas tills hunden ”spetsar öronen” och ser förväntansfull ut vid ljudet. Gå då vidare till något lite mer ljudligt, som en burk som släpps i golvet. Hunden ska inte göra något särskilt här, den bara hör ljudet och får godis. En del människor använder ibland ljud för att skrämja hunden (stampar i marken, kastar skramlande saker, etc). Detta har såklart motsatt verkan och försvårar träningen...

När hunden gillar ljud är det dags att lära den att den själv kan skapa ljud. Här är det bara den egna fantasin som sätter gränserna! Ett enkelt sätt är lära hunden att välta saker (burkar, böcker på högkant, torn av klossar) med nosen eller med tasserna. Lättaste sättet att få hunden att utföra själva omkullvältandet är att shapa fram beteendet. Börja med att belöna allt hunden gör med föremålet. För eller senare kommer den att råka välta ner det. Jackpot! Börja med tystare ”vältningar” av lättvälda saker (t ex en bok på en matta) och gå successivt vidare till allt mer ljud och skrammel. En stapel metallskålar på korrugerad plåt låter rätt bra när de välter... När hunden har börjat

arbeta för att skapa ljud själv är det dags att gå vidare och få hunden att verkligen kräva ljud. Gör konstruktionerna allt svårare att välta så att hunden verkligen får jobba för att få det att låta.

Rörelse

Försök hitta tillfällen att göra det positivt och trevligt för hunden att befinna sig på instabilt underlag. Ett tips är att använda en så kallad buja-board. Det är helt enkelt en skiva (stor nog för hela hunden att stå på den) med en kloss eller ett halvklot mitt under. Man kan med fördel använda sig av shaping för att lära hunden att manipulera skivan och att ta sig upp på den, och sedan gå vidare till att lära hunden att skapa gungande rörelser genom att förflytta sin kroppsvikt. En övning kan t ex gå ut på att hunden tar sig på skivan och får skivan att tippa så mycket framåt som möjligt medan hunden fortfarande står i balans. Liksom vid ljudträningen bör man sträva efter att hunden arbetar med intensitet och verkligen *kräver* att brädan rör sig.

Kontaktfält

Om du vill att hunden ska utföra något särskilt beteende på gungans kontaktfält så ska detta beteende vara väl inlärt innan man börjar jobba med själva gungbrädan. I förra numret av Canis (6/03) beskrev vi det här med kontaktfältsbeteende mera ingående. Kortfattat kan man säga att man väljer ett beteende som hunden ska utföra allra längst ner på kontaktfältet. Det kan t ex vara att hunden ska trampa med sin tass eller trycka med sin nos på en av föraren utvald plats, eller att hunden ska placera sig med baktassarna kvar på hindret och framtassarna på marken precis nedanför. Det färdiga kontaktfältsutförandet innebär att hunden snabbt tar sig till rätt plats, utför sitt beteende, och på signal från föraren tar sig därifrån. Till hjälp i träningen kan man med fördel använda en target som hunden trampar, krasar eller slår på med tassen, eller puttar på med nosen. Denna target placeras sedan på den plats där man vill att beteendet ska utföras, och på det sättet får man fram det beteende man vill ha på den önskvärda platsen. Targeten smygs sedan successivt bort.

Även om du inte tänker använda något speciellt kontaktfältsbeteende på gungbrädan så måste hunden kunna sticka framåt till en belöning på signal, innan du börjar med själva gungan. Denna signal används sedan för att skicka hunden vidare från gungan.

Grundträningen på hindret

När du börjar träna på själva hindret är det praktiskt att ha två medhjälpare – en som manövrerar själva gungan utifrån dina instruktioner, och en som fungerar som godisautomat på signal från dig. På det viset kan du koncentrera dig på att iaktta hunden och avgöra vad som ska belönas.

De delmoment som bör tränas är:

- rörelse
- islag
- ta sig till rätt plats för att ”starta” gungan
- (ev kontaktfältsbeteende) – lämnande
- ta sig till hindret - (möjlighet till ev kontaktfältsbeteende på uppfarten)

Målet är en beteendekedja där hunden tar sig fram till en viss plats eller utför ett visst beteende för att få hindret att röra sig, vilket får hindret att låta, vilket gör det möjligt för hunden att göra sitt kontaktfältsbeteende (om man nu valt att använda ett sådant), vilket leder till signal för att lämna hindret, vilket leder till belöningen (godis, leksak, få fortsätta, vad det nu kan vara). De olika delmomenten tränas var och ett för sig, och länkas sedan ihop. I början av träningen ska inte gungan direkt påverkas av vad hunden gör, utan det är du och din medhjälpare som styr hur gungan ”beter sig”. Var noga med att hela tiden ha gungan under kontroll så att den inte rör sig eller slår i marken vid fel tillfälle. Du kanske inte har någon anledning till att tro att just din hund kommer att uppfatta varken höjden, rörelsen eller ljudet som obehagligt. Så bra, grattis! Var noggrann med att ändå träna på alla de delar som ingår i det färdiga utförandet, så att hunden blir medveten om vad det är som leder till belöning. Detta är viktigt eftersom varje del i kedjan sedan ska fungera som förstärkning för beteendet innan. För att få ett optimalt utförande av gungan måste hunden behärska alla delarna av kedjan till fulländning.

Rörelse och islag

Det är lämpligt att börja med att träna rörelse (att gungan rör sig) och islag (att gungan slår i marken och låter). I början kommer hunden bara att arbeta på sista hälften av hindret, så föreställ dig att gungan redan har slagit i marken. Locka upp hunden på den ände av gungan som är i marken och låt den stå eller sitta någon eller några decimeter från kanten med nosen i riktning mot denna kant. Börja med att belöna (lämpligen med klick + godis) att hunden är stilla. Lyft sedan lite lätt i gungan – belöna när det rör sig. Gör detta 10 – 20 gånger, ta av hunden från hindret och låt den pausa, och upprepa sedan proceduren igen. Målet är att hunden ska se förväntansfull ut och visa en positiv reaktion på ”gunget”. I början gungar man bara någon centimeter, sedan allt kraftigare.

Träna islaget på samma sätt; börja med att släppa gungan från 1-2 centimeters höjd och belöna detta många gånger. Låt islaget bli allt hårdare, men se till att hunden hela tiden behåller en positiv och framåt attityd. Tänk på att hundens reaktion vid ett träningsstillfälle ofta fungerar som ”facit” till hur den upplevde föregående tillfälle – verkar den det minsta tveksam så var förmodligen träningsstillfallet innan lite för svårt. Variera var du själv befinner dig så att hunden lär sig att arbeta med hindret oberoende av dig!

Ta sig till rätt plats för att ”starta” gungan

När hunden reagerar med positiv förväntan på rörelsen och islaget är det dags att låta hunden själv kontrollera när rörelsen ska ske. För att utförandet av gungan ska bli så bra som möjligt, och så tydligt som möjligt för hunden, är det bra om hunden lär sig att gungan rör sig om (och endast om) hunden betar sig på ett visst sätt. Hunden kommer då att veta exakt vad den ska göra när den springer upp på gungan, och den kommer att sträva efter att få gungan att slå över genom att utföra sitt inövade beteende. Ur hundens synvinkel ska det alltså inte vara tyngdlagen som får gungan att slå över, utan det ska vara hunden som genom sitt beteende får gungan att börja röra på sig.

Exakt vilket beteende den enskilda hunden ska använda som ”startknapp” till gungan beror på hur man vill att det färdiga utförandet av hindret ska se ut. En liten hund bör läras att ta sig långt ut på gungan, så den kan läras att ”starta” gungans rörelse genom att lägga sig allra längst fram på gungan eller genom att slå med tassens mot kanten. En större hund vill man kanske inte ha lika långt ut, så den kan istället få lära sig att gungan ”startar” när hunden är i rörelse framåt, eller när den befinner sig på en viss plats. Beroende på vilket beteende du valt får du sedan avgöra hur den fortsatta träningen ska läggas upp. Vilket beteende du valt avgör också om hunden nu måste börja gå upp från början av hindret eller om den kan fortsätta att gå upp på slutet och bli ”upphissad”. Gemensamt är dock att någon även fortsättningsvis håller i gungan, antingen i framkanten eller genom att sätta en fot på uppgången.

Börja med att locka eller shapa hunden till beteende du valt. Om du vill kan du använda dig av en target för att snabbare få hunden att förstå vart du vill att den ska. I början belönar du direkt, lämpligen med klick och godis. Övergå sedan till att låta gungan börja röra sig direkt när hunden utfört sitt beteende, och belöna därefter. Bygg så successivt upp en kedja där hunden sig fram till en viss plats eller utför ett visst beteende för att ”starta” gungan, vilket leder till att gungan rör sig, vilket leder till ett islag, vilket leder till den egentliga belöningen. Nu gäller det att träningen med rörelse och islag är ordentligt gjort, eftersom det är det som ska fungera som förstärkning för hundens beteende på gungan. Kom ihåg: gungan ”startar” om, och endast om, hunden ”trycker på startknappen” dvs utför rätt beteende. När detta fungerar som det ska kan du lägga in en signal för beteendet (t ex ”Gunga!”). Denna kommer du sedan att använda som kommando för själva gungan. Var noggrann med att variera dig själv så att du kan befinna dig på olika ställen, både stilla och i rörelse.

Kontaktfält och lämnande

När och hur ska hunden lämna gungan? Vi anser att det är väldigt viktigt att verkligen träna hunden i att lämna hinder korrekt, och detta gäller inte minst gungan. Vi kommer här att ta upp tre olika alternativ på hur hunden ska veta att den ska lämna gungan. Gemensamt för dem alla är att hunden först måste kunna en ”varsågod”-signal, som betyder att den ska sticka iväg i full fart till t ex en utlagd boll eller en godisskål. Använd helst en verbal signal så att hunden inte behöver titta på dig, och tänk på att variera din egen position i förhållande till hunden och hindret!

Det vi kan kalla *alternativ 1* är att man väljer ett särskilt kontaktfältsbeteende till gungan och tränar lämnandet av gungan på samma sätt som man tränat lämnandet av balansbommen (se vidare artikeln om kontaktfält i Canis nr 3 –03). Detta är ofta det bästa sättet att börja på. Kontaktfältsbeteendet gör hunden mycket fokuserad på att ta sig till slutet av gungan vilket borgar för en optimalt utförd gunga. Det gör också hunden mer oberoende av föraren. En liten varning kan dock vara befogad här: om man har ett kontaktfältsbeteende där hunden har bakdelen kvar på gungan men frambdelen nedanför, så finns det risk för att ryggen frestas på när gungans rekyl får hundens bakdel att studsas upp igen. Detta gäller särskilt små hundar. Ju snabbare hunden sätter framtassarna i marken, desto större är risken för denna rekyl.

Alternativ 2 är att man lär hunden att vänta på signal från föraren efter att gungan har slagit i marken. Om hunden sticker före förarens signal = ingen belöning. Här är det viktigt att föraren verkligen har en tydlig startsignal och att man tränar så att hunden startar just på denna signal och inte på något annat. Det är lätt hänt att hunden lär sig att alltid starta t ex en sekund efter att gungan slagit i marken, eller när föraren rör sig på ett visst sätt eller befinner sig i en viss position. Lär in en startsignal och se till att bara belöna om hunden startar just på denna signal! Då blir lämnandet pålitligt. Nackdelen med detta alternativ är att hunden blir väldigt beroende av

föraren, den kan inte göra något själv för att påverka utan det är föraren som avgör. Det är då lätt hänt att hunden efterhand börjar bromsa för tidigt på gungan (den har ju inget speciellt beteende som ska utföras på slutet), särskilt om föraren kommer en bit efter. Det gäller alltså att hela tiden vara vaksam på sina kriterier för när gungan ska slå över (dvs gungans ”startknapp”) om man väljer detta alternativ för lämnande.

Alternativ 3 är att man låter islaget i marken utgöra signal till hunden att den ska fortsätta. Fördelen är att hunden inte blir kvar på gungan längre än absolut nödvändigt, samtidigt som den inte heller lämnar gungan innan den slagit i marken. En nackdel är att föraren inte har så mycket kontroll. Eftersom man inte har någon signal för ”stick vidare”, kan man heller inte använda en sådan signal för att förstärka (eller låta bli att förstärka) hundens beteende på gungan. För att lära hunden att sticka framåt när gungan slår i utgår man ifrån sin redan inlärd ”skicka-framåt-signal”. Tekniken är sedan densamma som alltid när man byter signal på ett redan inlärt beteende: ny signal först (islaget i marken), gammal signal sedan (”varsågod”). Snart börjar hunden att förutspå framåtskicket och själv sticker iväg så snart gungan slagit i. Sedan gäller det bara att inte belöna om hunden sticker iväg innan gungan har slagit i marken. Här gäller det att själv vara klar över sina kriterier så att man vet exakt var gränsen går och inte behöver stå och fundera. Man kan med fördel träna med riktigt lockande godis eller leksak en bit framför gungan; om gungan slår i innan hunden lämnar den = belöning, om gungan inte hinner slå i innan hunden fortsätter framåt = ingen belöning.

En möjlighet är att börja gungträningen med ett ”riktigt” kontaktfältsbeteende, eftersom det är det tydligaste för hunden. Om man vill kan man senare under träningen, när hunden är riktigt skicklig på gungan, börja skicka den framåt innan den hinner utföra sitt kontaktfältsbeteende. Detta kan bli en smygande övergång till att hunden lämnar gungan på förarens signal (alt 2) eller att gungans islag signalerar lämnandet (alt 3).

Uppgången

Om du har en långsprungen hund som behöver ett särskilt beteende för att trampa på kontaktfältet på uppfarten på balansbommen, så kan det vara lämpligt att använda sig av samma beteende på gungan. I övrigt är det oftast så att hundar som är riktigt säkra och målmedvetna på gungan sällan hoppar upp från sidan eller gör andra konstigheter på uppgången när de väl kommer i fart. Därför upplever vi inte att själva uppfarten brukar vara något större problem, och medan vi håller på och tränar resten av gungan brukar vi inte bry oss så mycket om hur hunden tar sig upp. Ett knep, om man ändå vill undvika att hunden hoppar upp från sidan, kan vara att i använda sig av någon form av ”rundningspinnar” vid uppgången – eller att helt enkelt alltid ge hunden en någorlunda rak ansats till gungan.

Det är viktigt att ha tydligt åtskilda signaler för gungan och balansen, så att hunden verkligen vet vilket hinder det är frågan om. Ur hundens synvinkel är det annars lätt att ta miste och det blir en väldigt obehaglig överraskning om det som hunden tror är en balansbom i själva verket visar sig vara en gungbräda... Din signal för gungan bör vara kopplad till det beteende hunden använder för att ”starta” gungan. Om du inte har något speciellt kontaktfältsbeteende på uppfarten så skickar du helt enkelt hunden till hindret med denna signal; ”Gunga!” – hunden springer upp på gungan och utför sitt beteende vilket leder till att gungan rör sig vilket leder till att den slår i marken vilket gör det möjligt för hunden att lämna gungan på det sätt ni tränat. Om du har ett kontaktfältsbeteende på gungans uppfart så ger du först signal till detta och skickar sedan vidare hunden därifrån; ”Gunga!” – hunden springer upp på gungan och utför sitt beteende osv.

Det färdiga utförandet

När nu alla delar är tränade och hopkedjade är det dags att sätta till olika hinder och olika vägar både före och efter gungan. Sedan har du ett färdigt utförande av hindret gungbrädan: Hunden tar sig till gungbrädan och utför sitt ev kontaktfältsbeteende på uppfarten. Den tar sig i hög fart till en viss punkt eller position för att få gungan att röra sig, vilket får gungan att röra sig och slå i marken. Hunden lämnar då hindret på det sätt och den signal som du valt. Alltihop utförs med en glad och kaxig attityd och med hög fart och precision!

Underhåll och problemlösning

Var uppmärksam så att hunden inte börjar lämna hindret för tidigt, ändra inte på kriterier utan att noga ha tänkt dig för. När det gäller småhundar är det särskilt viktigt att vara uppmärksam på de alltid går så långt ut på hindret som möjligt och inte börjar bromsa för tidigt.

Om hunden plötsligt börjar göra saker som att bromsa för tidigt, lämna hindret tveksamt, lämna hindret för tidigt, eller riva eller på annat sätt krångla med hindren närmast efter gungan, så är det någonting som inte står rätt till. Det kan ha träningsmässiga orsaker; man t ex ha en för dåligt tränad ”stick-vidare-signal”, man kan ha gått för fort fram och kanske förbisett något steg i träningen, eller man kan ha missat att variera sin egen position eller hindren runtomkring. Problemen kan också ha fysiska orsaker. Om hunden har ont i nacke eller rygg får man

ofta problem med gungan eller de hinder som följer efter att hunden utfört sin gunga. För att inte riskera att träna med en skadad hund, är det alltid skönt att utesluta eventuella fysiska problem innan man börja träna igen. Tänk också på att alltid värma upp din hund när du tränar, även om du bara ska ut en liten stund och träna på någon detalj. Gungan ger en rekyl i ryggen på hunden, och hunden bör ha en chans att kunna hantera denna. En vältränad hund är a och o, och uppvärmning och nedvarvning likaså. Din agilityhund är en idrottsman och förtjänar god fysisk omvårdnad.

Avslutningsvis

Med kunskap om gungbrädans egenheter, en ordentligt detaljerad målbeskrivning och lite tid, kan du på detta sätt träna in en gungbräda som utförs med högsta fart och precision. Dessutom har du lärt din hund att gilla, skapa och kräva ljud och rörelse och att arbeta självständigt och målmedvetet. Du har också tränat sig själv i konsten att bygga beteendekedjor. Allt detta är sådant som du även kan ha nytta av både i annan träning och i det dagliga livet med hunden.

Ha det så roligt med träningen!

/Eva och Emelie